

Arrest

nr. 29 657 van 8 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 mei 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERWIMP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden, bij aangetekend schrijven van 7 november 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. Op 26 maart 2009 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoekende partijen op 16 april 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid), m.n. : Artikel 7, § 1, (2° en 3°) van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 verduidelijkt dat de aanvraag moet vergezeld gaan van “een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet” en van “enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk” met betrekking tot deze ziekte. Hetzelfde Artikel 7, § 2, zegt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart “indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd”. Deze drie inlichtingen zijn niet alleen nuttig, maar onontbeerlijk voor een correcte beoordeling van de aanvraag in de zin der wet en dat de afwezigheid van een ervan in de inleidende aanvraag bijgevolg neerkomt op slechts gedeeltelijke mededeling van alle medische dienstige informatie, leidend tot onontvankelijkheid in toepassing van Art 7, § 2, van het KB van 17/05/07.

Uit de beschikbare medische attesten kan niet afgeleid worden wat de precieze medicamenteuze behandeling is. Er wordt een ‘conservatieve’ behandeling voorgesteld, waaruit noch de precieze aard noch de behandelingsduur van deze therapie kan afgeleid worden. Er dient opgemerkt te worden dat voor de medische problemen, de meest recente beschikbare medische gegevens dateren van april 2008 (m.a.w. 11 maanden geleden) en dat sindsdien door de betrokkene ook geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld werden waaruit zou blijken dat een bijkomende noodzaak tot investigatie en/of een specifieke noodzakelijke (actuele en/of voorziene) medische behandeling en/of medische opvolging zou blijken. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk. (...)”

De tweede beslissing, die verzoekende partijen eveneens op 16 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vorderen. In het kader van de behandeling van de vordering tot schorsing die, in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eventueel kan uitgebreid worden tot de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring is niet voorzien in een repliekmemoorie. De repliekmemoorie, die verzoekende partijen op 25 juni 2009 hebben ingediend, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Ambtshalve dient de Raad op te merken dat in het verzoekschrift geen middel wordt ontwikkeld met betrekking tot de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. De tweede bestreden beslissing steunt op eigen motieven in feite en in rechte en kan niet beschouwd worden als een beslissing die steunt op of voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing. Het beroep is derhalve, gelet op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Verzoekende partijen voeren een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van de verdediging, van de hoorplicht en van *“de bewijswaarde van het medisch verslag”*. Zij lichten toe dat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangaven *“ten allen tijde bereid (te) zijn hun motieven mondeling uiteen te zetten”* en dat zij hiertoe nooit werden uitgenodigd. Zij stellen verder dat hen nooit werd gevraagd om bijkomende documenten en inlichtingen, zoals bijvoorbeeld een geactualiseerd medisch verslag, over te maken en dat de eerste bestreden beslissing dan ook niet voldoende werd voorbereid. Daarnaast betogen zij dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten onrechte stelde dat de medische informatie die werd aangebracht te oud zou zijn, daar uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat de aandoeningen van tweede verzoekende partij ongeneeslijk en levenslang zijn en een geactualiseerd medisch verslag bijgevolg geen nieuwe gegevens aan het licht kan brengen.

Wat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient te worden geduid dat dit beginsel de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van medische redenen indienden bij aangetekende zending van 7 november 2008. Bij hun verzoek om machtiging tot verblijf voegden zij een medisch getuigschrift en een gedetailleerd medisch attest. Beide documenten werden door dezelfde arts opgesteld op 14 april 2008. In deze stukken wordt geduid dat tweede verzoekende partij aan een chronische kwaal lijdt, die niet verbeterbaar of geneesbaar is en die haar verhindert om te reizen.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde op 26 maart 2009 dat de voorgelegde medische attesten reeds elf maanden oud waren en dat verzoekende partijen geen aanvullende medische gegevens overmaakten waaruit *“een bijkomende noodzaak tot investigatie en/of een specifieke noodzakelijke (actuele en/of voorziene) medische behandeling en/of medische opvolging zou blijken.”* Er kan evenwel niet ingezien worden waarom verzoekende partijen, in casu, op eigen initiatief bijkomende medische inlichtingen zouden dienen voor te leggen nu uit de overgemaakte medische attesten blijkt dat de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij niet verbeterbaar en geneesbaar is. Het feit dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid vragen heeft bij de actualiteit van bepaalde overtuigingsstukken hangt bovendien samen met het feit dat hij pas meer dan vier maanden nadat de aanvraag werd ingediend overging tot de behandeling van de aanvraag. Een zorgvuldige besluitvorming vereist dat indien de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid meent dat aanvullende medische gegevens vereist zijn, terwijl uit de door een aanvrager voorgelegde stukken geen elementen kunnen afgeleid worden die toelaten de actualiteit van deze stukken in vraag te stellen, hij het initiatief neemt om deze inlichtingen te verzamelen. Deze vaststelling geldt des te meer wanneer de aanvragers, zoals in voorliggende zaak, aangaven bereid te zijn om op eenvoudig verzoek bijkomende toelichtingen te willen verstrekken en het bestuur pas na verscheidene maanden besliste over de ontvankelijkheid van de aanvraag en dus medeverantwoordelijk is voor het feit dat het een standpunt diende in te nemen met betrekking tot stukken die niet van recente datum

waren. De Raad wijst er voorts op dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid door de inhoud van de voorgelegde medische attesten te beoordelen en de ingeroepen medische problematiek te bespreken zijn onderzoek niet beperkt tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekende partijen, maar hij een standpunt inneemt over de gegrondheid van deze aanvraag en hij hierbij de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskent. De appreciatie van de aangevoerde medische problematiek, inclusief de beoordeling van de actualiteitswaarde van de medische gegevens, de nood aan een medicamenteuze behandeling en de nood aan en de duur van een therapie, komt immers, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, alleen toe aan een geneesheer. Enkel deze geneesheer kan de medische attesten inhoudelijk beoordelen en - indien de medische situatie van de aanvrager onvoldoende duidelijk blijkt uit de overgemaakte medische attesten - een aanvullend onderzoek (laten) doorvoeren (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35*). In casu werd de bestreden beslissing echter genomen zonder dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het advies van de geneesheer heeft ingewonnen. Verzoekende partijen stellen dan ook terecht dat de eerste bestreden beslissing niet voldoende werd voorbereid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige ontwikkelde middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en de vordering is onontvankelijk in de mate dat ze gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK